

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3Csr/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206051
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8217206051.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobkyne: Ľ. B., N.. XX.XX.XXXX, A. XXX XX S. XXX, právne zastúpenej: JUDr. Ivan Savčák, advokát so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA 01478/17 zo dňa 11.08.2017 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, IČO: 45744974 v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní s ustanoveným rozhodcom Mgr. Petrom Senovským.

II. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.10.2017 sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSAspA 01478/17 zo dňa 11.08.2017 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, IČO: 45744974 v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní s ustanoveným rozhodcom Mgr. Petrom Senovským. Žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že rozhodcovským rozsudkom vo veci zaplataenia pohľadávky vo výške 9.430,91 Eur s príslušenstvom bola žalobkyňa zaviazaná zaplatiť žalovanému sumu 9.430,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 278,57 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3.419,92 Eur od 03.09.2016 do zaplataenia, poplatkov rozhodcovského konania vo výške 582,56 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 630,68 Eur, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni dourčený dňa 08.09.2017 a bol vydaný na základe žaloby žalovaného a to na skutkovom základe, že žalobkyňa ako dlžníčka uzatvorila dňa 23.03.2004 so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. IČO: 35 923 130, so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok ako s veriteľom. Súčasťou tejto zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky. Žalobkyňa uviedla, že dňa 01.02.2015 došlo k postúpeniu pohľadávky veriteľa, spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. na spoločnosť EOS KSI Slovensko, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, pričom išlo o postúpenie pohľadávky vo výške 9.500,91 Eur. Následne medzi žalobkyňou a žalovaným, na základe výzvy žalovaného, došlo k uzatvoreniu Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 23.02.2016, v rámci ktorej sa žalobkyňa zaviazala dlžnú čiastku splácať v splátkach vo výške po 70,00 Eur mesačne. Ďalej uviedla, že tunajšiemu súdu týmto podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. S poukazom na § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, čl. VIII obchodných podmienok, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods.

1, 2 Občianskeho zákonníka uviedla, že rozhodcovskú zmluvu si osobitne nevyjednala a nemala na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými dokumentmi, ktoré musela podpísať, ak chcela, aby jej bol poskytnutý úver. Ďalej poukázala na to, že samotné uznanie dlhu z 02/2016 je akcesorický právny vzťah k pôvodnému záväzkovému vzťahu, teda aj na dohodu o uznaní dlhu je potrebné použiť ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. S poukazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.06.2012 č.k. 11Co/37/2012-90 uviedla, že je potrebné poukázať na nekalé obchodné praktiky dodávateľov, kedy sa títo snažia uzatvoriť dohodu o uznaní záväzku, v ktorej spotrebiteľ právo písomne uzná, čo do dôvodu i výšky, čo v takomto prípade znamená, že v súlade s ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčuje za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Svojím konaním dodávateľ sleduje cieľ predĺžiť, resp. obnoviť plynutie novej premlčacej doby už premlčaného dlhu, čím dôjde k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, kde často krát nie je preukázané, že tento úmysel a túto vedomosť o právnych úkonoch uznania dlhu spotrebiteľ vôbec mal, či vedel, že ide o premlčaný dlh v čase podpisu dohody. Na základe uvedeného má žalobkyňa za to, že dohoda o urovnaní je neplatná, pretože podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trvá. Pri nepremičanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uzná, vedel o jeho premlčaní. Žalobkyňa uviedla, že v samotnej dohode o uznaní záväzku nie je zmienka o tom, či dlh je premlčaný alebo nie, avšak zmluva bola uzatvorená v roku 2004 a podľa zmluvy mal byť dlh splatný v 30 splátkach. Uviedla, že o premlčaní svojho dlhu nemala žiadnu vedomosť, keďže ako bežný spotrebiteľ je neznalá všetkých právnych predpisov a taktiež nebola zo strany žalovaného pri uzatváraní dohody o urovnaní poučená o následkoch uzatvorenia takejto dohody, resp. ani o premlčaní svojho záväzku. S poukazom na uvedené vzniesla námietku premlčaniu svojho záväzku. Ďalej žalobkyňa uviedla, že zo samotnej žaloby, ani zo zmluvy, ani z dohody o uznaní záväzku a ani z rozhodcovského rozsudku nie je zrejmé, v akej výške boli peňažné prostriedky skutočne žalobkyni poskytnuté. V žiadnom z dokumentov nie sú uvedené konkrétne podmienky záväzkového vzťahu, napríklad v akej výške mala žalobkyňa peňažné prostriedky vrátiť, absentuje akékoľvek informácie ohľadom výšky odplaty, úroku, RPMN, pošty a termínov splátok, informácia koľko peňažných prostriedkov už žalobkyňa vrátila atď. Zmluva by teda mala byť bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje ani elementárne náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.

2. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 05.12.2017 k žalobe uviedol, že nie sú splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZSRKO“), nakoľko ich naplnenie žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala. Žalovaný má za preukázané, že dňa 12.03.2004 uzatvorila žalobkyňa s právnym predchodcom žalovaného „Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. vydávanej v spolupráci s SKK. a.s.“ spolu s „Návratkou“ zo dňa 09.02.2005 a zo dňa 07.03.2006 (ďalej len „Zmluva“) na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úverový rámec vo výške 48.000,- Sk (1.593,31 Eur). Podmienky čerpania finančných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v Zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že Zmluva obsahovala všetky zákonné náležitosti. Výsledkom mimosúdnych rokovaní bola vôľa a ochota dlžníka (žalobkyne) predmetnú pohľadávku uhradiť. Avšak z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nebolo v jej možnostiach pohľadávku uhradiť v celosti. Žalobkyňa počas mimosúdnych rokovaní zaslala žalovanému listinu zo dňa 10.07.2015, prostredníctvom ktorej oznámila žalovaného zastúpenie spoločnosťou ATTILA FINANCIÁL, s.r.o. a zároveň žiadosť o možnosť splácať dlžnú sumu splátkach aj uznanie dlhu. Žalovaný poskytol možnosť žalobkyni uhradiť pohľadávku v splátkach a zaslal žalobkyni Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Dohoda“). Zároveň predložil žalobkyni na podpis aj rozhodcovskú zmluvu. Žalobkyňa jednotlivé dokumenty vyplnila a podpísala dňa 23.02.2016. Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva bola podpísaná dvanásť rokov po uzatvorení Zmluvy. Obsah Dohody ako aj rozhodcovskej zmluvy bol dodávateľom (žalovaným) síce vopred pripravený, čo však nie je v zmluvných vzťahoch ničím výnimočným, pretože návrh zmluvy, resp. zmluvu v písomnej podobe vždy musí niektorá zo zmluvných strán pripraviť, aj keď žalovaný v rozhodcovskom konaní (žalobca súdnom konaní) na obsahu dohody alebo zmluvy nijakým spôsobom neparticipoval. Žalovaný je názoru, že rozhodcovská zmluva neobsahovala žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, štandardným spôsobom vysvetlila podstatu rozhodcovského konania a dala možnosť výberu spotrebiteľovi rozhodcovskú zmluvu podpísať, resp. nepodpísať. Nakoľko žalobkyňa doposiaľ nepreukázala, že bola predmetnú rozhodcovskú zmluvu nútená podpísať, má žalovaný zato, že rozhodcovská zmluva je platná a neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky. Žalobkyňa podpisom Dohody uznala záväzok uvedený v bode 2 a s podpisom rozhodcovskej zmluvy súhlasila aby sa

predmetná vec prejednala pred príslušným rozhodcovským súdom. Žalobkyňa mala právo odmietnuť rozhodcovskú zmluvu, avšak návrh prijala. Z uvedeného dôvodu nemožno rozhodcovskú zmluvu považovať za neprijateľnú podmienku. Žalobkyňa mala možnosť výberu a nebola ničím nútená, podpis rozhodcovskej zmluvy alebo Dohody nebol podmienený podpisom iných dokladov, napr. poskytnutím úveru, vyplatením peňažných prostriedkov. Zo samotného znenia rozhodcovskej zmluvy, ktorá nie je obsahovo obširná vyplýva právo žalobkyne jednak na výber rozhodcovského súdu, možnosť odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy a v neposlednom rade aj možnosť odmietnutia rozhodcovského konania. Z uvedeného dôvodu nemožno rozhodcovskú zmluvu považovať za neprijateľnú podmienku. Na základe uvedeného má žalovaný za preukázané, že došlo k platnému uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy. Uzavretie Dohody ako aj rozhodcovskej zmluvy nie je časovo limitované. a teda podľa názoru žalovaného mala žalobkyňa dostatok času aby si jednotlivé dokumenty prezrela, oboznámila sa s nimi a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplnil v prípade, že s ich obsahom súhlasí. Uvedené dohodnuté splátky žalobkyňa rovnako ako podmienky dohodnuté v pôvodnej Zmluve opätovne porušila, nakoľko neuhrádzala dohodnuté splátky riadne a včas. Pokiaľ žalobkyňa odvodzuje neplatnosť rozhodcovskej zmluvy z titulu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky, žalovaný zastáva názor, že rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za neprijateľnú podmienku ani podľa smernice Rady 93/13/EHS. Porovnaním originálnej verzie smernice Rady 93/13/EHS so slovenským a českým jazykovým prekladom dospel žalovaný k názoru, že slovenský preklad Prílohy tejto smernice v bode 1. písm. q/ (neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou) nevyjadruje rovnaký význam ako originálne znenie. V porovnaní s ostatnými jazykovými verziami sa ako správny preklad javí podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory výhradne arbitrážou, na ktorú sa nevzťahujú ustanovenia právnych predpisov (...). Zákonodarca teda v zmysle uvedeného zabezpečil ochranu spotrebiteľovi v tom, že mu umožnil širšie oprávnenie rozhodnúť sa, či bude spor voči dodávateľovi riešiť v rozhodcovskom konaní alebo v občianskoprávnom v zmysle OSP resp. CSP. Jedná sa teda o aktívnu vecnú legitímáciu na strane spotrebiteľa, pričom dojednaná rozhodcovská zmluva nijako neobmedzuje povinného v uplatňovaní jeho práv. Žalovaný je toho názoru, že zákonodarca nekoncepoval konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku založené na ustanovení § 45 ods. 1 ZSRK ako odvolacie konanie, ale ako mimoriadny inštitút nápravy excesov, ktoré mohli vzniknúť v rámci rozhodcovského konania. Uvedené potvrdzujú aj dôvody na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 ZSRK.

3. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 28.11.2018 k vyjadreniu žalovaného, že nie sú splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní uviedla, že na dôvodnosti svojej žaloby v celom rozsahu trvá. S poukazom na uvedené ako aj s prihliadnutím na jej právnu argumentáciu obsiahnutú v jej písomnom podaní/žalobe zo dňa 16.10.2017 (napr. absencia obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy, premičanie nárokov žalovaného, viaceré neprijateľné zmluvné podmienky spôsobujúce nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach atď.), žalobkyňa videla dôvody, ktoré odôvodňujú zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku najmä v ustanovení § 45 ods. 1 písm. i), j), k) a l) zákona č. 335/2014 Z.z.

4. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 13.03.2020 uviedol, že vo vzťahu k VÚB a spolupracujúcich spoločnosťami, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z februára 2015, ktorá bola uzatvorená medzi postupcom VÚB, a.s. a žalovaným postúpil postupca na žalovaného pohľadávku voči žalobkyňi. Dňa 23.03.2004 uzatvorila žalobkyňa s postupcom žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty VÚB vydávanej v spolupráci so Slovenskými kreditnými kartami, a.s. spoločne s návratkou z 19.02.2005 a zo dňa 07.03.2006, na základe ktorej žalobkyňa čerpala finančné prostriedky. Pre upresnenie žalovaný uviedol, že v pravom hornom rohu na prvej strane zmluvy je uvedené, že za postupcu v zmysle jeho spolupráce so spoločnosťou Správa kreditných kariet, a.s., IČO: 36471160 uzatvára zmluvu so žalobkyňou v mene postupcu uvedená spoločnosť. V zmysle spolupráce medzi postupcom a touto spoločnosťou vyhotovila spoločnosť Slovenské kreditné karty list zo dňa 10.02.2012 nazvaného „Vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku“. Právnym nástupcom spoločnosti Slovenské kreditné karty, a.s. bola spoločnosť Consumer Finance Holding. Vzhľadom na to, že spoločnosti Správa kreditných kariet (ktorá v zmysle uvedeného uzatvára zmluvu v mene postupcu), Slovenské kreditné karty (ktorá vyhotovovala list o vyhlásení predčasnej splatnosti) a spoločnosť Consumer Finance

Holding konali za postupcu na základe ich spolupráce a uzatvorených plných mocí, z uvedeného dôvodu bol veriteľom až do postúpenia pohľadávky postupca, t.j. VÚB, a.s. Vo vyhotovení žaloby zo dňa 31.05.2017, ktorou sa žalovaný domáhal zaplatenia žalovanej sumy od žalobkyne došlo pre vysvetlenie v článku I. k chybe v písaní a ako postupca bola uvedená spoločnosť Consumer Finance Holding, čo ako vyplýva z uvedeného bol nesprávny údaj. Žalovaný je toho názoru, že došlo k novácii záväzku. Nakoľko na žalovaného bola predmetná pohľadávka postúpená a predmetom jeho činnosti je mimosúdne vymáhanie pohľadávok, tak tento sa primárne pokúsil o mimosúdne urovanie, pričom výsledkom takýchto rokovaní bola vôľa a ochota žalobkyne predmetnú pohľadávku uhradiť. Výsledkom bola dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 23.02.2016, v ktorej žalobkyňa záväzok uznala čo do dôvodov aj výšky a zaviazala sa pohľadávku splatiť v pravidelných mesačných splátkach so splatnosťou prvej splátky 25.03.2016. Poukázal na § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v nadväznosti na ktorý je toho názoru, že predmetným úkonom je uznanie existujúceho záväzku žalobkyňou voči žalovanému a zároveň dohoda o plnení splátok. Žalovaný zastáva názor, že predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti pre uznanie dlhu - teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky ako aj jej výška a rovnako prísľub dlžníka dlh zaplatiť. V uzatvorenej dohode došlo k zmene obsahu záväzku, ktorá sa dotkla vzájomných práv a povinností žalobkyne a žalovaného. V dôsledku zmeny obsahu záväzku došlo k novácii záväzku, ktorý má za následok nahradenie primárneho záväzku novým záväzkom vyplývajúcim z dohody. Vzhľadom na uvedené je žalovaný toho názoru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je platná a spĺňa všetky obsahové náležitosti podľa § 3 zákona č. 335/2014 Z.z. a na splnenie obsahových náležitostí podľa názoru žalovaného postačovalo uviesť, že sa vzťahuje na spory z tejto dohody. K premlčaniu záväzku žalovaný uviedol, že v nadväznosti na argumentáciu, že žalobkyňa nebola poučená v predmetnej dohode o premlčaní, žalovaný poukazuje na odôvodnenia rozhodnutí súdov v súvislosti s aplikáciou § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to najmä na rozhodnutie KS v Žiline zo dňa 29.05.2014 sp. zn. 11Co 187/2014, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že z ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by nebolo možné uhradiť už premlčaný dlh a uznanie premlčaného dlhu nie je v tomto smere viazané na vedomosť dlžníka o tom, že dlh je premlčaný. Rovnako poukázal na rozhodnutie KS v Nitre zo dňa 31.3.2014 sp. zn. 7Co 82/2014, v zmysle ktorého ak dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, potom uznanie má tie účinky, že nastupuje nová 10-ročná premlčacia doba a to bez ohľadu na to, či dlh bol premlčaný, alebo nie a rovnako bez ohľadu na vedomosť odporcu. Rovnako poukazujeme na rozhodnutie KS v Nitre zo dňa 31.03.2014 sp. zn. 6Co 252/2013, v zmysle ktorého uznanie dlhu nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že dlh je premlčaný. K platnosti postúpenia pohľadávky žalovaný uviedol, že postupca upozornil žalobkyňu na jeho omeškanie so splácaním a vyzval ju na zaplatenie listom zo dňa 10.02.2012 nazvaného „Vyhlásenie predčasnej splatnosti“. Žalovaný zastáva názor, že svoju aktívnu legitimitáciu v konaní vedenom na rozhodcovskom súde, kde bol vydaný rozhodcovský rozsudok preukázal predložením zmluvy o postúpení pohľadávok z 01.02.2015. Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, pričom v zmysle platobnej histórie k úveru a predloženie výzvy postupcu - vyhlásenie predčasnej splatnosti, ako aj prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok bola v takomto omeškaní najneskôr od 03.08.2011, kedy naposledy uhradila platbu, pričom k postúpeniu došlo 01.02.2015 a zároveň bolo preukázané, že žalobkyňa bola vyzvaná na úhradu omeškaných splátok výzvou z 10.02.2012. Žalobkyňa bola v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku v okamihu, kedy prestala svoj záväzok splácať spôsobom dojednaným v zmluve. Nakoľko ju postupca na splnenie vyzval, možno uzavrieť, že to bola žalobkyňa, kto bol v čase postúpenia pohľadávky a to napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, čím bolo podľa žalovaného preukázané, že nedošlo k porušeniu § 92 ods. 2 zákona o bankách, ktorý zároveň podľa názoru žalovaného nestanovuje povinnosť banky vo výzve upozorniť na následky omeškania, t.j. vôľu banky postúpiť pohľadávku.

5. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 18.03.2020 k vyjadreniu žalovaného na pojednávaní konanom dňa 13.03.2020 uviedla, že s poukazom na znenie Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach č. 3574533 nesúhlasí s názorom žalovaného, že uzavretím predmetnej dohody došlo k novácii záväzku, keďže podľa § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpokladá dohodu veriteľa a dlžníka o tom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok. K okolnostiam uzavretia dohody sa žalobkyňa vyjadrila na pojednávaní, pričom z jej výpovede nevyplýva, žeby táto mala vedomosť o zániku doterajšieho záväzku a jeho nahradenia novým záväzkom, pričom ani z textu dohody nevyplýva, žeby žalobkyňa

na toho nahradenie dala súhlas, t.j. samotná dohoda nepredpokladá zánik pôvodného záväzku a jeho nahradenie novým. Ďalej uviedla, že dohoda neobsahuje jednu z esenciálnych náležitostí nevyhnutných pre vznik zamýšľaných právnych úkonov, a to uvedenie správneho a dostatočne vymedzeného dôvodu vzniku záväzku. Upozornila, že ako dôvod vzniku záväzku je v dohode uvedená zmluva č. 987626 zo dňa 23.03.2004 uzavretá s pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding, a.s. uvedený dôvod vzniku záväzku je však neexistujúci, a to z dôvodu, že žalobkyňa dňa 23.03.2004 s pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding, a.s. žiadnu zmluvu neuzavrela. Žalobkyňa totiž k uvedenému dňu síce zmluvu uzavrela, ale s pôvodným veriteľom VÚB, a.s. v zast. Správa kreditných kariet, a.s., t.j. nie s CFH. Z uvedeného je zrejmé, že označenie veriteľa v dohode nie je vymedzené správne, čo spôsobilo, že žalobkyňa v predmetnej dohode síce uznala peňažný záväzok, no tento záväzok vyplýva z neexistujúcej zmluvy (nakolko medzi CFH ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom nikdy k uzavretiu žiadnej zmluvy nedošlo). Žalobkyňa teda v dohode neuznala záväzok vyplývajúci zo zmluvy uzavretej dňa 23.03.2014 s VÚB, a.s. ako pôvodným veriteľom, ale uznala a zaviazala sa splácať neexistujúci záväzok. V nadväznosti na znenie článku II spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy uviedla, že právomoc Stáleho rozhodcovského súdu bola založená iba na riešenie sporov vzťahujúcich sa na dohodu, v zmysle ktorej však došlo k uznaniu neexistujúceho záväzku. Je toho názoru, že Stály rozhodcovský súd mal právomoc rozhodovať iba o sporoch vzťahujúcich sa na uznaný neexistujúci záväzok a nie o záväzku vyplývajúceho zo zmluvy uzavretej dňa 23.03.2004 s VÚB, a.s. ako pôvodným veriteľom, ktorý jednak nie je obsiahnutý v dohode a po ďalšie žalobkyňou nikdy ani uznaný nebol. Žalobkyňa je toho názoru, že o peňažnom záväzku vyplývajúcom zo zmluvy uzavretej dňa 23.03.2004 s VÚB, a.s. ako pôvodným veriteľom rozhodoval orgán, ktorý na prejednanie a rozhodnutie veci nemal právomoc, a preto je aj ním vydané rozhodnutie možné pokladať za vydané v rozpore s ustanovením zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a teda sú dané zákonné dôvody na zrušenie tohto rozsudku. V spojitosti s platnosťou dohody pripomenula obsah výpovede žalobkyne na pojednávaní dňa 21.05.2019, kde uviedla, že dohodu podpísala v časovej tiesni, pod nátlakom zo strany osoby poverenej žalovaným, kedy bola žalobkyňou zmienené, že ak nepodpíše dohodu, bude mať problém a pod. Z uvedeného je zrejmé, že pri podpísaní dohody absentovala slobodná a vážna vôľa žalobkyne túto dohodu uzavrieť. Žalobkyňa má za to, že dohoda je absolútne neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedla, že žalovaný doposiaľ nepredložil súdu zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretej medzi VÚB, a.s. ako postupcom a žalovaným ako postupníkom, a teda doposiaľ nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v rozhodcovskom konaní. Na základe vyššie uvedeného má žalobkyňa za to, že súd zákonné dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku a to podľa § 45 ods. 1, písm. c), d), e), g), i) zákona č. 335/2014 Z.z.

6. Súd vo veci nariadil viaceré pojednávania. Na nariadených pojednávaniach súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a to žaloby podanej na rozhodcovskom súde, žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty, spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, dohody o uznaní záväzku, prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných kariet, rozhodcovského rozsudku, listu Ministerstva spravodlivosti SR, ďalej rozhodcovský spis a z neho listu označené ako Ustanovenia rozhodcu na rozhodovanie vo veci samej, uznesenie - výzvy na žalobnú odpoveď, listinu o doručení, doručenkú o doručení rozhodcovského rozsudku, list spoločnosti ATTILA FINANCIAL s.r.o.. Súd ďalej vykonal dokazovanie oboznámením vyhlásenia predčasnej splatnosti dlžného zostatku, fotokópie doručanky, výpisu z obchodného registra spoločnosti Consumer Finance Holding, výpisu z obchodného registra spoločnosti Slovenské kreditné karty, a. s., výpisu z obchodného registra spoločnosti Správa kreditných kariet, oznámenia o postúpení pohľadávky, výzvy k úhrade z 03.03.2015, oznámenia o postúpení z 03.03.2015, podacieho hárku, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

7. Súd vec rozhodol v súlade s ust. § 177 ods. 2 písm. b) C.s.p. bez nariadenia pojednávania, keďže strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasili.

8. Zo Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. vydané v spolupráci s SKK, a.s. vyplýva, že žalobkyňa predmetnú žiadosť podpísala dňa 12.03.2004, pričom bola adresovaná VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31320155 zastúpená: SPRÁVA KREDITNÝCH KARIET, a.s., Námestie Sv. Egídia č. 48/62, 058 01 Poprad, pričom VÚB, a.s. podpísala žiadosť dňa 23.03.2004. Z listiny vyplýva, že bol schválený úverový rámec vo výške 21.000,- Sk a štandardná mesačná splátka 700,00 Sk. Žalobkyňa dvakrát požiadala o navýšenie úverového rámca, naposledy dňa 07.03.2006 požiadala o navýšenie na sumu 48.000,- Sk s novou štandardnou splátkou vo výške 1.600,00 Sk.

9. Z Dohody o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 3574533 podpísanej žalovaným ako veriteľom dňa 28.11.2015 a žalobkyňou ako dlžníkom dňa 23.02.2016 vyplýva, že žalobkyňa v zmysle § 110 Občianskeho zákonníka uznala, čo do dôvodu a výšky záväzok voči žalovanému vzniknutý na základe zmluvy číslo/číslo zákazníka 987626 zo dňa 23.03.2004 s pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding, a.s. Dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 3.489,92 Eur, z ostatného príslušenstva podľa zmluvy 6.010,99 Eur a z úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 3.489,92 Eur za dobu od 01.02.2015 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody. Žalobkyňa sa zaviazala uznaný dlh uhradiť v mesačných splátkach po 100,00 Eur od 25.03.2016, pričom ak nebude splácať dlh v pravidelne dohodnutých splátkach stratí výhodu splátok a bude povinná dlh uhradiť v celosti uznaný dlh a to prvým dňom nasledujúcim po splatnosti prvej neuhradenej splátky.

10. Zo Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 23.02.2016 uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom podľa § 3 zákona č. 335/2014 Z.z. vyplýva, že v rámci zmluvy bolo stanovené, že Stálym rozhodcovským súdom na účely zmluvy sa rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre Arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 45 744 971, vedený v zozname stálych rozhodcovských súdov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR. V rámci Článku II - Predmet zmluvy bolo dojednané, že všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej veriteľom a dlžníkom pod č. 3574533, podpísanej veriteľom dňa 24.11.2015, vrátane sporov o platnosti, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú na základe tejto dohody alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky z tejto dohody, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom uvedeným vyššie. V rámci zmluvy bola žalobkyňa poučená o svojich právach.

11. Z rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSAspA 01478/17 zo dňa 11.08.2017 vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, IČO: 45744974 v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní s ustanoveným rozhodcom Mgr. Petrom Senovským vyplýva, že vo veci žalobcu spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. proti žalovanej Ľudmile Semanekovej o zaplatenie 9.430,91 Eur rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.430,91 Eur, úrok z omeškania vo výške 278,57 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.419,92 Eur od 03.09.2016 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej súd uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy rozhodcovského konania pozostávajúce z poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 582,56 Eur a trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 630,68 Eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Z fotokópie doručky vyplýva, že rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený dňa 08.09.2017. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že žalobca doručil Stálemu rozhodcovskému súdu dňa 21.06.2017 písomný návrh na začatie rozhodcovského konania zo dňa 31.05.2017 (ďalej len ako „Žaloba“), ktorým sa žalobca domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie sumy vo výške 9430,91 EUR, známeho príslušenstva (úrok z omeškania) vo výške 278,57 EUR, úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3419,92 EUR od 3. 9. 2016 do zaplatenia i poplatku za rozhodcovské konanie a trov právneho zastúpenia vo výške 630,68 EUR. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 01.02. 2015 uzatvoril so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35923130 (ďalej aj ako „Postupca“) Zmluvu o postúpení pohľadávok (ďalej aj ako „Zmluva o postúpení“), v zmysle ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z postupcu na žalobcu v celkovej výške 9500,91 EUR, pričom výška postúpenej pohľadávky bola vyčíslená ku dňu postúpenia. Žalobca ďalej uviedol, že dňa 23.3.2004 bola medzi postupcom a žalovaným uzatvorená Zmluva č. 5501496 (ďalej aj ako „Zmluva“), na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky zo strany spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35923130, pričom žalovaný porušil zmluvne dohodnuté podmienky splácania úveru a bol vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. Žalobca a žalovaný uzatvorili Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej aj ako „Dohoda“), v ktorej žalovaný uznal čo do dôvodu a výšky svoj záväzok vyplývajúci zo Zmluvy. Žalovaný sa zaviazal tento uznaný záväzok uhradiť v súlade s dohodnutými podmienkami s tým, že neuhradením ktorejkoľvek splátky riadne a včas, sa stáva celá pohľadávka splatnou. Žalovaný ku dňu vyhotovenia žaloby uhradil žalobcovi svoj záväzok vo výške 70,00 EUR a žalobca si úrok z omeškania uplatnil z dlžnej sumy. Stály rozhodcovský súd mal za preukázané, že dňa 01.02.2015 uzatvorila spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35923130, ako postupca, so žalobcom, ako postupníkom, Zmluvu o postúpení pohľadávok, Na základe tejto Zmluvy o postúpení

pohľadávok postupca platne a v súlade s § 524 zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník) postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto spotrebiteľského rozhodcovského konania, čím bola žalobcovi založená hmotnoprávna i procesnoprávna legitímácia v prejednávanej spore. Stály rozhodcovský súd bol toho názoru, že postúpením sa obsah pôvodného záväzku nezmenil a samotným uzavretím zmluvy o postúpení sa nezmenilo nič ani na povinnosti dlžníka dlh splatiť. Stály rozhodcovský súd ďalej uviedol, že k platnosti postúpenia pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka s týmto úkonom a po postúpení pohľadávky a oznámení tejto skutočnosti dlžníkovi je dlžník povinný plniť svoj záväzok postupníkovi, t. j. žalobcovi. Stály rozhodcovský súd mal za preukázané, že dňa 23.03.2004 došlo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným k uzatvoreniu zmluvy označenej ako „Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., vydávanej v spolupráci s SKK, a.s.“, v zmysle ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky vo forme úverového rámca na kreditnej karte, ktoré mal žalovaný vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s poskytnutím úveru v pravidelných splátkach. Stály rozhodcovský súd mal za to, že žalovaný si svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce z predmetnej Zmluvy neplnil riadne a včas. Stály rozhodcovský súd mal za preukázané, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 23.02.2016 dohodu označenú ako „Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach“, predmetom ktorej bolo uznanie dlhu zo strany žalovaného a dohoda so žalobcom na jeho úhrade. Stály rozhodcovský súd mal za to, že žalovaný riadne uznal svoj záväzok voči žalobcovi vyplývajúci zo Zmluvy, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa ho žalobcovi uhradiť. Stály rozhodcovský súd mal za to, že žalovaný uhradil žalobcovi ku dňu podania žaloby sumu vo výške 70,00 EUR. Stály rozhodcovský súd mal za preukázané, že žalovaný uznal svoj dlh pozostávajúci z istiny vo výške 3489,92 EUR, známeho príslušenstva vo výške 6010,99 EUR vyčísleného v zmysle uzatvorenej Zmluvy, úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3489,92 EUR od 01.02.2015 do zaplataenia. Stály rozhodcovský súd k samotnému uznaniu dlhu dlžníkom uviedol, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, pričom ide o samostatný zabezpečovací inštitút, ktorý svoju zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. K platnému uznaniu dlhu je, okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony, potrebné uvedenie dôvodu vzniku dlhu, výšky a akom sa dlh uznáva a vyjadrenie príslubu dlžníka dlh zaplatiť, pričom doba, kedy bude dlh splnený, nemusí byť vôbec uvedená. Stály rozhodcovský súd mal za to, že uznať možno aj premlčaný dlh, pričom neexistuje žiadna zákonná povinnosť dlžníka uznať svoj dlh voči veriteľovi. K otázke prípadného premlčania uplatneného nároku Stály rozhodcovský súd uviedol, že nemožnosť priznať oprávnenému subjektu premlčané právo nastane až vtedy, keď sú kumulatívne splnené tri skutočnosti, a to uplynutie premlčacej doby, nevykonávanie práva oprávneným subjektom v priebehu plynutia premlčacej doby a účinné vznesenie námietky premlčania povinným subjektom v rámci rozhodcovského konania o uplatnenom práve. Uznanie premlčaného dlhu zakladá plynutie novej premlčacej doby bez ohľadu na to, či dlžník o premlčaní vedel alebo nevedel. Stály rozhodcovský súd ďalej posúdil aj obsah a štruktúru samotnej Dohody uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, pričom vychádzal z existencie tzv. priemerného spotrebiteľa a dospel k názoru, že samotná Dohoda neobsahuje prekvapivé alebo zavádzajúce ustanovenia alebo formulácie, pričom uznanie dlhu a dohoda o jeho úhrade nepredstavuje z pohľadu dlžníka ako spotrebiteľa tak náročný úkon, ktorý by nebol schopný pri priemernej znalosti svojich práv a povinností, ako aj znalosti svojich finančných a majetkových pomerov rozumne posúdiť a vyhodnotiť. Z obsahu Dohody dostatočne určito vyplýva dôvod vzniku žalovaným uznaného dlhu, ako aj výška tohto dlhu. Stály rozhodcovský súd mal bez akýchkoľvek pochybností za to, že žalovaný sa dostal s plnením svojho záväzku do omeškania a teda žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania, pričom žalobca si úrok z omeškania uplatnil z dlžnej sumy počnúc dňom 02.02.2015. Stály rozhodcovský súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania od 02.02.2015 vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy, hoci základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v rozhodnom období pre posúdenie výšky úroku z omeškania vo výške 0,05 % ročne.

12. Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len ako „Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“), tento zákon upravuje

- a) spotrebiteľské rozhodcovské konanie,
- b) postavenie a činnosť rozhodcu oprávneného rozhodovať spotrebiteľské spory a stáleho rozhodcovského súdu oprávneného rozhodovať spotrebiteľské spory (ďalej len "stály rozhodcovský súd"),
- c) podmienky na udelenie a zrušenie povolenia rozhodovať spotrebiteľské spory rozhodcovi a stálemu rozhodcovskému súdu (ďalej len "povolenie"),
- d) disciplinárnu zodpovednosť rozhodcu,

e) kontrolu vykonávanú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") a
f) sankcie za porušenie povinností podľa tohto zákona.

13. Podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa tohto zákona možno rozhodovať len spotrebiteľské spory, ohľadom ktorých možno uzatvoriť dohodu o urovnaní,1) vrátane sporov o určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je; naliehavý právny záujem na určení podľa tohto zákona má len spotrebiteľ.

14. Podľa § 2 ods. 1 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom4) a spotrebiteľom5) vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské spory môžu byť v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rozhodované len na základe spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 a len spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa § 3 môže založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu v spotrebiteľských sporoch.

15. Podľa § 2 ods. 2 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ak je spor podľa odseku 1 už predmetom konania na súde, môžu účastníci konania uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu s náležitosťami podľa § 3, a to aj spoločným vyhlásením do zápisnice. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva uzavretá po začatí súdneho konania a spĺňajúca podmienky podľa § 3 má po doručení súdu účinky späťvzatia návrhu, ako aj súhlasu žalovaného s takým späťvzatím podľa osobitného predpisu.6)

16. Podľa § 3 ods. 1 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je dohoda medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú zo spotrebiteľskej zmluvy alebo s touto spotrebiteľskou zmluvou súvisia, rozhodne v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určený stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname podľa § 18 a určený v tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov zmluvných strán.

17. Podľa § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí byť písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy a nesmie obsahovať dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním. Písomná forma spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak bola uzavretá elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie jej obsahu a identifikáciu zmluvných strán, ktoré spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavreli.

18. Podľa § 3 ods. 3 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí obsahovať

- a) identifikačné údaje zmluvných strán v rozsahu obchodné meno, sídlo, identifikačné číslo dodávateľa a meno, priezvisko, bydlisko spotrebiteľa,
- b) označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva,
- c) označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla,
- d) webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu, na ktorom je zverejnený rokovací poriadok stáleho rozhodcovského súdu (ďalej len "rokovací poriadok"), ako aj aktuálne údaje podľa § 18 ods. 3 a adresu pre elektronickú komunikáciu a
- e) poučenie podľa vzoru uvedeného v prílohe č. 1.

19. Podľa § 3 ods. 4 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nesmie obsahovať dohodu o osobe konkrétneho rozhodcu.

20. Podľa § 45 ods. 1 Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu,
- b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní,

- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,
- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa,17) a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

22. Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania;3) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

23. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a VÚB, a.s. ako veriteľom bola dňa 23.03.2004 uzavretá na základe „Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. vydávanej v spolupráci s SKK, a.s.“ písomná zmluva o úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol žalobkyni úver v rozsahu úverového rámca 21.000,00 Sk, pri mesačnej splátke 700,00 Sk.

24. Je nepochybné, že VÚB, a.s. pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ a žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti /§ 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch/. Vzťahy medzi účastníkmi na základe úverovej zmluvy vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľov, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba

vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občiansky zákonník možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora je ochrana zavedená smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Občiansky zákonník v § 52 v znení od 01.04.2004 vymedzuje zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv len deklaratórne (išlo o užší výpočet ako je úprava v práve EÚ). Aktuálna úprava v Občianskom zákonníku je už súladná s právom EÚ - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty EÚ zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

25. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd dospel k záveru, že právny vzťah, ktorý vznikol uzavretím predmetnej úverovej zmluvy medzi VÚB, a.s. ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom, je vzťahom spotrebiteľským, a je potrebné ho posudzovať aj z pohľadu kritérií obsiahnutých v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom o spotrebiteľských úveroch a ďalších právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

26. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ktoré prebehlo v zmysle zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Súd konštatuje, že podstata rozhodcovského konania spočíva v mimosúdnom riešení sporov, pričom samotné rozhodcovské konanie je alternatívou konania pred súdom. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSApA 01478/17 zo dňa 11.08.2017 vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž. Žaloba žalobkyne o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola súdu doručená včas, keď s poukazom na § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. bola podaná v lehote 3 mesiacov od doručenia napadnutého rozhodcovského rozsudku (rozsudok doručený žalobkyni dňa 08.09.2017, žaloba o zrušenie na súd podaná dňa 17.10.2017). Súd tak pristúpil k posúdeniu samotnému rozhodcovského rozsudku, spotrebiteľského rozhodcovského konania, ktoré mu predchádzalo a námietkam žalobkyne, ktorými odôvodnila podanú žalobu.

27. Rozhodcovské spotrebiteľské konanie na Stálom rozhodcovskom súde zriadenom pri Asociácii pre arbitráž prebehlo na základe Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 23.02.2016 (odsek 9. odôvodnenia) uzatvorenej medzi stranami sporu, ako to vyplýva zo samotného odôvodnenia rozhodcovského rozsudku (odsek 11. odôvodnenia). V rámci Článku II Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy bolo dojednané, že všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej veriteľom a dlžníkom pod č. 3574533, podpísanej veriteľom dňa 24.11.2015, vrátane sporov o platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú na základe tejto dohody alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky z tejto dohody, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom. Zároveň z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku (odsek 11. odôvodnenia) vyplýva, že rozhodcovský súd priznal žalovanému v rozhodcovskom konaní právo na zaplatenie finančných prostriedkov v sume 9.430,91 Eur s príslušenstvom na tom skutkom základe, že mal za preukázané, že dňa 23.03.2004 došlo medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalobkyňou k uzatvoreniu zmluvy označenej ako „Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. vydávanej v spolupráci s SKK, a.s.“, v zmysle ktorej boli žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky vo forme úverového rámca na kreditnej karte, ktoré mala vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s poskytnutím úveru v pravidelných splátkach, pričom žalobkyňa si tieto zmluvné povinnosti vyplývajúce z predmetnej Zmluvy neplnila riadne a včas. Stály rozhodcovský súd mal ďalej za preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 23.02.2016 dohodu označenú ako „Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach“, predmetom ktorej bolo uznanie dlhu zo strany žalobkyne a dohoda

so žalovaným na jeho úhrade. Stály rozhodcovský súd mal za to, že žalobkyňa riadne uznala svoj záväzok voči žalovanému vyplývajúci zo Zmluvy zo dňa 23.03.2004, čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa ho žalovanému uhradiť. Na základe takto zisteného skutkového stavu Stály rozhodcovský súd žalobe žalovaného vyhovel, keď žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 9.430,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 278,57 Eur, úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3.419,92 Eur od 03.09.2016 do zaplatenia, poplatkov rozhodcovského konania vo výške 582,56 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 630,68 Eur, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

28. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že je dôvodné žalobe vyhovieť v zmysle § 45 ods. 1 písm. c) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, keďže bolo preukázané, že rozhodcovskom spotrebiteľskom konaní sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala. V zmysle Článku II. Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy sa v rozhodcovskom konaní mohli rozhodovať spory vzniknuté z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 3574533. V rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd však rozhodoval spor zo zmluvy o úvere zo dňa 23.03.2004 (odsek 8. odôvodnenia). Uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov, ktorým dochádza k zabezpečeniu práv a povinností zo záväzkového (primárneho) vzťahu. Uznaním dlhu sa posilňuje postavenie veriteľa najmä z hľadiska jeho procesnoprávneho uplatňovania práva tým, že zakladá domnienku, že dlh v čase uznania trval, pričom uznaním dlhu zároveň dochádza k pretrhnutiu, resp. k založeniu premlčacej doby a zároveň k jej predĺženiu na desať rokov. Uznanie dlhu však žiadne právo a povinnosti nezakladá, iba posilňuje primárny záväzok, ktorý v danom prípade vyplýval z úverovej zmluvy zo dňa 23.03.2004. Ak rozhodcovský súd v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní na základe rozhodcovskej zmluvy zo dňa 23.02.2016 rozhodol o nároku z úverovej zmluvy zo dňa 23.03.2004, rozhodol tak spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, keďže táto založila právomoc rozhodcovského súdu iba ohľadne sporov vyplývajúcich z dohody o uznaní dlhu.

29. Ďalší dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku súd v zmysle § 45 ods. 1 písm. g) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní videl v tom, že stálym rozhodcovským súdom nebol správne zistený skutkový stav, keďže z vykonaného dokazovania mal za to, že pôvodným veriteľom pohľadávky voči žalobkyni bola spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. (odsek 11. odôvodnenia), avšak ako vyplynulo z vykonaného dokazovania v tomto konaní, pôvodným veriteľom bola VÚB, a.s. (odsek 8. odôvodnenia).

30. Z vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že v danej veci je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. c), g) zákona č. 335/2014 Z.z., a preto žalobe žalobkyne vyhovel a rozhodcovský rozsudok zrušil.

31. K procesnej obrane žalovaného súd konštatuje, že sa nestotožnil s jeho právnou argumentáciou, že uzavretím Dohody o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach došlo k novácii záväzku podľa § 516 Občianskeho zákonníka. Z obsahu predmetnej dohody jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa ňou mala v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka uznať svoj záväzok voči žalovanému, ktorý vznikol na základe zmluvy zo dňa 23.03.2004 a tento záväzok za zaviazala uhradiť v splátkach. Z obsahu dohody jednoznačne vyplýva, že predmetom dojednania medzi jej účastníkmi bolo zachovať pôvodný záväzok z úverovej zmluvy a tento sa doplnil dohodou o jeho uhradení v splátkach. Nedošlo v zmysle dohody k zániku pôvodného záväzku a ani vzniku nového záväzku popri pôvodnom záväzku z úverovej zmluvy.

32. Záverom súd uvádza, že už podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04 <<http://merit.slv.cz/II.US251/04>>, III. ÚS 209/04 <<http://merit.slv.cz/III.US209/04>>, II. ÚS 200/09 <<http://merit.slv.cz/II.US200/09>> a podobne).

33. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. s tým, že žalobkyňa mala plný úspech vo veci, preto jej súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).